

ejendomsretten er herhjemme i Danmark, at den er kun en Illusion; de, der sidder med privat Eje, er i Virkeligheden langt mere gældbundne, langt mere afhængige af Privatkapitalen end de, der kommer ind under Loven af 4. Oktober 1919 — for Resten ogsaa end de, der kommer ind under Loven af 6. Maj. Vi fik for en Tid siden her tilsendt en lille Statistik, „Statistiske Efterretninger“. Den indeholder en Beretning om alle de Ejendomshandler, der er foretaget, efter at Loven af 21. December 1918 er traadt i Kraft, og hvorom der ifølge Loven skulde indgives Beretning til Overskyldraadet; den indeholder Oplysninger om Salgssummerne, Prioritetsforholdene og det hele. Hvis man læser dette lille Værk igennem, ser man, at der deri staar, at i 1920 blev der afhændet omkring ved 6 000 Landejendomme her i Danmark; af disse Landejendomme var de 90 pCt. prioriteret, kun 10 pCt., $\frac{1}{10}$, var Genstand for frit Eje. Og hvis man undersøger, hvor stærkt de 90 pCt. var prioriterede, viser det sig, at efter Salget var samtlige disse 90 pCt. prioriteret med 75 pCt. af Købesummerne for Jord og Bygninger. De var altsaa prioriterede med 75 pCt. i 1920, og nu kan det ærede Medlem Hr. Refshauge, der jo ogsaa kender en lille Smule til Forholdene længere Nord paa, prøve paa at regne ud, hvor meget 75 pCt. af Købesummen i 1920 vil være i Dag, og saa vil han faa et glimrende Billede af, hvordan Privatejendomsretten i Virkeligheden er, og hvilke frie Forhold de Mennesker, hvorom der her er Tale, kommer til at sidde under. Jeg tror, at mange af dem med Længsel vilde se hen til den Tid, hvor de kunde komme ind under samme Regler som dem, der er indeholdt i Loven af 4. Oktober 1919.

Maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Ulrich, der paa sit Partis Vegne bestemt vilde modsætte sig, at denne Lov faar Gyldighed i Sønderjylland, og som krævede en hel Række Oplysninger om, hvordan Loven af 4. Oktober havde virket, at det glæder mig, at det ærede Medlem kom med disse Krav. Jeg rettede nemlig i Fjor under Jordlovsdebatten en Henvendelse til den højtærede Landbrugsminister; om man ikke paa et andet Omraade kunde faa en hel Del Oplysninger; og naar vi nu kommer længere hen i Debatten om Jordlovene; og jeg da kommer med Henstillinger om Oplysninger om, hvorledes hele vor Jordlovgivning har virket gennem Tiderne, for at man paa dem kan bygge

videre, haaber jeg, jeg faar det ærede Medlems Støtte i disse mine Bestræbelser.

Det ærede Medlem Hr. Thorhauge fortalte, at han var Husmand. Det er maaske en meget paakrævet Oplysning for det høje Ting. Men jeg vil dertil sige, at det ærede Medlem er i Uoverensstemmelse med Flertallet af sine Standsfæller. De har Gang paa Gang, naar de har været samlet til Møde, ligegyldigt hvilket, gennem Resolutioner og Udtalelser fremsat bestemte Krav med Hensyn til Jordlovgivningen, og det er disse Krav, som ogsaa er tilkendegivet i Resolutionen fra de samvirkende danske Husmandsforeningers Landsstævne, og som gaar ud paa, at man skal sikre sig Jorden paa en saadan Maade, at det ikke virker prisfordyrende, og paa en saadan Maade, at de paagældende faar den fulde Brugsret; men ikke Ejendomsretten over Jorden. Disse Krav er Gang paa Gang blevet stillet, og det ærede Medlem er i Modstrid med sine Standsfæller, naar han hævder det modsatte.

I øvrigt skal jeg sige til det ærede Medlem Hr. Thorhauge, at det andet Spørgsmaal, han fremdrog, skal jeg senere komme tilbage til.

Den højtærede Landbrugsminister udtalte i Gaar, at han vilde bøje sig, hvis Kravet kom fra de unge, som skulde have Jord, og en Gang tidligere er han fremkommet med det samme. Jeg spurgte en Gang paa De samvirkende Husmandsforeningers Møde den højtærede Landbrugsminister, om han, hvis der kom en samlet Indstilling fra samtlige Udstykningsforeninger her i Landet, fra samtlige Husmandsorganisationer her i Landet, fra Amtskommissionerne, fra Statshusmændene, de, der i det praktiske Liv har arbejdet med og under disse Love, vilde bøje sig. Da stod den højtærede Landbrugsminister op og sagde, at hvis der kom en Indstilling fra de unge, vilde han bøje sig. Men det er jo en absolut forkert Opfattelse, thi de eneste, der kan tale med Sagkundskab om dette Spørgsmaal, er dem, der har arbejdet med Loven, og dem, der har arbejdet under Loven, de unge, som skal gaa ind til disse Brug, har ikke Spor af Begreb om, hvilken Lov der er den bedste. I øvrigt er det i fuldstændig Modstrid med, hvad Venstre plejer at gøre. Venstre plejer jo at raabe paa Sagkundskaben. Vi havde i Formiddags en lille Forhandling — jeg skal ikke røbe den, men det er betegnende, at ved Behandlingen af et Lovforslag, hvor alle Par-